

Dosarul nr. 2ra-943/19

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud. : L. Lavric)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : M. Anton, V. Cotorobai, I. Țurcan)

DECIZIE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

în următoarea componență:

Președinte – Tatiana Vieru,

judecători – Maria Ghervas, Nina Vascan, Victor Burduh, Dumitru Mardari,

examinând admisibilitatea recursului declarat de Furculița Boris și Furculița Larisa,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Furculița Boris și Furculița Larisa împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Primăria mun.Chișinău, Consiliul municipal Chișinău, executorul judecătoresc Doroftei Igor cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Ministerul Justiției, casată hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și pronunțată o hotărâre nouă prin care cererea de chemare în judecată depusă de Furculița Boris și Furculița Larisa, s-a respins ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a ț ă :

La 23 februarie 2018, Furculița Boris și Furculița Larisa s-au adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Primăria mun.Chișinău, Consiliul municipal Chișinău, executorul judecătoresc Doroftei Igor, solicitând constatarea violării drepturilor garantate de art. 6 § 1 al Convenției CEDO, art. 1 Protocolul 1 CEDO, exprimat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei sect. Centru mun.Chișinău nr.2-1726/06 din 05 iulie 2006 în perioada 12 noiembrie 2013 – 12 decembrie 2017, încasarea prejudiciului moral în sumă de 10000 euro și a prejudiciului material în mărime de 32000 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a reiterat că, prin hotărârea Judecătoriei sect. Centru mun.Chișinău din 5 iulie 2006 Consiliul municipal Chișinău a fost obligat să acorde familiei sale locuință - apartament sau casă, potrivit normelor prevăzute de art.art.42,43 Codul cu privire la locuințe, menținută de instanțele ierarhic superioare, inclusiv prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2007.

Ulterior, s-au adresat cu cerere Oficiului de executare a sectorului Centru mun. Chișinău, iar prin încheierea din 12 martie 2007 a fost intentată procedura de executare.

După reformarea oficiilor de executare, procedura de executare a fost transmisă Executorului judecătoresc Igor Doroftei.

Boris Furculița a înaintat la Judecătoria sect. Centru mun. Chișinău cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat schimbarea modului de executare a hotărârii din 5 iulie 2006, prin încasarea de la debitor a prețului mediu de piață al unui apartament cu 3 odăi, echivalent cu 53000 euro.

Prin încheierea din 14 mai 2008 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău, a fost schimbat modul de executare a hotărârii. S-a dispus încasarea din contul Consiliului municipal Chișinău echivalentul prețului mediu pe piață a unui apartament cu trei odăi în sumă de 49750 euro.

Prin decizia din 16 octombrie 2008 a Curții de Apel Chișinău, s-a casat încheierea din 14 mai 2008 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău și s-a respins cererea lui Furculița Boris privind schimbarea modului de executare a hotărârii din 5 iulie 2006, prin încasarea din contul Consiliului municipal Chișinău a echivalentului bănesc a unui apartament.

Reclamanții au indicat că până în prezent debitorul cu rea-credință tergiversează nefondat executarea hotărârii judecătorești irevocabile, din diverse motive și anume: imposibilitatea executării - lipsa reală a unor surse financiare sau a spațiului locativ din fondul municipal liber.

Mai mult, în adresa factorilor de decizie din cadrul Primăriei și a debitorului Consiliului municipal Chișinău au fost depuse mai multe adresări cu solicitarea executării documentului executoriu, cerințe ignorate neîntemeiat.

Furculița Boris și Furculița Larisa au menționat că familia compusă din 4 membri, locuiește mai bine de 24 ani în bloc locativ de tip cămin, în lipsa condițiilor separate, fără bloc sanitar, bucătărie, baie, nu dispun de surse financiare suficiente pentru a procura apartament sau casă, deoarece venitul mediu lunar pentru fiecare membru este mai mic decât minimul stabilit pe țară.

Prin tergiversarea executării hotărârii judecătorești irevocabile din 5 iulie 2006 au fost încălcate drepturile sale la executarea hotărârii într-un termen rezonabil, se aduc ingerințe drepturilor sale, prevăzute de art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, care declară că fiecare persoană are dreptul la protecția drepturilor sale civile de către o instanță independentă, care se va pronunța referitor la drepturile sale cu caracter civil. Odată ce o hotărâre de judecată nu va fi executată are loc încălcarea art. 6 CEDO.

Pretențiile privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 10000 de euro, sunt motivate prin suportarea unor suferințe psihice cauzate prin locuirea pe parcursul ultimilor 4 ani, cu copii și soția, în cămin studentesc, fără condiții separate, stresul permanent din cauza lipsei suficiente a condițiilor de trai și a surselor financiare, în legătură cu achitarea chiriilor.

Astfel, pentru perioada neexecutării hotărârii în perioada 12 noiembrie 2013-12 decembrie 2017 (48 luni), solicită încasarea 2400 euro.

Reclamanții au indicat că, la 9 februarie 2009 s-au adresat la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu solicitarea constatării încălcării prevederilor art. 6, 13 a Convenției precum și a art. 1 Protocolul CEDO.

La 1 august 2011, în adresa sa a parvenit declarația unilaterală a Guvernului Republicii Moldova, prin care s-a recunoscut lipsa unui remediu intern efectiv în sensul art.13 CEDO, în ce privește neexecutarea hotărârii, asumarea angajamentului de a întreprinde măsurile necesare pentru executare până la 31 decembrie 2012.

Prin decizia din 12 noiembrie 2013 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a radiat cererea, însă Guvernul RM și Consiliul municipal Chișinău până în prezent nu au întreprins măsuri concrete întru executarea declarației unilaterale date înaltei Curți, fapt prin care în continuu li se încalcă drepturile recunoscute și garantate, acțiuni și inacțiuni prin care în mod direct le sunt cauzate prejudicii în proporții considerabile de ordin material, exprimate prin achitarea serviciilor pentru asistență juridică la CEDO, în sumă de 8800 lei, achitarea transportului pentru deplasări și moral, manifestat prin stare de stres și nervi față de atitudinea și tratamentul autorităților.

Prin hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, acțiunea a fost admisă parțial.

S-a constatat încălcarea drepturilor lui Furculița Boris și Furculița Larisa garantate de art. 6 § 1 din CEDO, art. 1 Protocolul 1 la CEDO, exprimat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei sectorului Centru mun.Chișinău din 05 iulie 2006 în perioada 12 noiembrie 2013 - 12 decembrie 2017.

S-a încasat de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Furculița Boris și Furculița Larisa suma de 6819,60 lei cu titlu de prejudiciu material și echivalentul în valută națională a sumei de 2400 euro cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei sectorului Centru mun.Chișinău din 5 iulie 2006 în perioada 12 noiembrie 2013 - 12 decembrie 2017.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 4 iunie 2018, Ministerul Justiției a declarat apel împotriva hotărârii din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând casarea hotărârii menționate și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Ministerul Justiției, casată hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și pronunțată o hotărâre nouă prin care cererea de chemare în judecată depusă de Furculița Boris și Furculița Larisa s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța a constatat că odată cu încetarea raporturilor de muncă în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Furculița Boris nu mai dispunea de dreptul de a beneficia de spațiu locativ social și nu putea cerere executarea hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 5 iulie 2006, deoarece aceasta obligă administrația public locală să-i acorde, în folosință, spațiu locativ social în virtutea funcției deținute și obligației instituite prin Legea existentă la data emiterii hotărârii judecătorești.

Însă, odată ce Furculița Boris a întrerupt raporturile de muncă și din 2009 nu mai activa în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, ultimul nu mai putea și nici în prezent nu mai poate pretinde acordarea de către administrația publică locală a spațiului locativ, hotărârea judecătorească pronunțată în acest sens la moment fiind caducă, deoarece situația nu mai întrunește criteriile și exigențele existente la data emiterii respectivului act judecătorec.

Instanța de apel a conchis că, începând cu 2009 Furculița Boris a decăzut din dreptul de a pretinde executarea hotărârii judecătorești, deoarece a pierdut dreptul la acordarea spațiului locativ social, în folosință, datorită modificării raporturilor de muncă și schimbarea situației în acest sens.

Cu referire la pretențiile reclamantului de până la eliberarea sa din funcție, instanța de apel a constatat că perioada din 16 mai 2007 când hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 5 iulie 2006 a devenit definitivă și irevocabilă, și până în 2009 (data când Furculița Boris a încetat raporturile de muncă cu MAI) urmează a fi, de asemenea, împărțită în două segmente, până la data intrării în vigoare a Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și de după intrarea acesteia în vigoare, adică de după punerea acesteia în aplicare și producerea efectelor juridice.

Astfel, pentru perioada 16 mai 2007 și 1 iulie 2011 (data intrării în vigoare a Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011), reclamantul nu poate solicita despăgubiri, pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești în temeiul legii menționate, deoarece acesta nu exista și nu producea efecte juridice.

La 19 martie 2019, Furculița Boris și Furculița Larisa au declarat recurs împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Ca temei de drept, recurenții au invocat prevederile art. 432 alin.(2) lit. a), c) și d) din Codul de procedură civilă care reglementează că, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; c) a interpretat în mod eronat legea; d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu soluția instanței de apel.

Examinând apelul instanța, nu a dat o apreciere corectă probelor, iar concluziile expuse în decizie sunt în contradicție cu circumstanțele de fapt ale cauzei astfel, aplicând eronat analogia legii.

Concluziile primei instanțe sunt întemeiate, având la baza cumulul de probe administrate în cazul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată o apreciere corectă, conform art. 130 din Codul de procedură civilă.

Recurenții consideră, că neîntemeiat instanța de apel a pus la baza emiterii soluției hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului Grigore Păduraru contra Republicii Moldova, deoarece acesta nu este aplicabilă la caz.

Prin decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 noiembrie 2013, a fost constatată încălcarea art.6 & 1 și 13 din Convenție ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești, într-un termen rezonabil. Însă în pofida acestui fapt Consiliul municipal Chișinău se eschivează și nu execută deja timp îndelungat hotărârea prin care, ultima a fost obligată să acorde reclamantilor spațiu locativ.

Recurenții au menționat că mărimea prejudiciului moral urmează a fi apreciat prin prisma faptului că tergiversarea nefondată a executării hotărârii pe o perioadă de 13 ani, încălcă interesul părții la soluționarea în termen rezonabil a unei chestiuni.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 31 ianuarie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 19 martie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Prin încheierea din 12 iunie 2019 a Curții Supreme de Justiție recursul declarat de Furculița Boris și Furculița Larisa a fost considerat admisibil.

În conformitate cu prevederile art. 441 și art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului, verificând în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Potrivit prevederilor art. 444 din Codul de procedură civilă, prezentul recurs se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând argumentele invocate în cererea de recurs pe baza materialelor din dosar, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și urmează a fi admis din următoarele considerente.

În temeiul art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Din materialele dosarului se constată că, prin hotărârea Judecătoriei sect. Centru mun.Chișinău din 5 iulie 2006 Consiliul municipal Chișinău a fost obligat să acorde lui Furculița Boris și Furculița Larisa și membrilor familiei acestora locuință - apartament sau casă, potrivit normelor prevăzute de art. 42 și 43 din Codul cu privire la locuințe.

Prin decizia din 7 decembrie 2006 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul Consiliului mun. Chișinău și s-a menținut hotărârea Judecătoriei sect. Centru mun. Chișinău din 5 iulie 2006.

Prin decizia din 16 mai 2007 a Curții Supreme de Justiție recursul Consiliului municipal Chișinău a fost considerat inadmisibil.

Prin scrisoarea nr. 04/215/08 din 11 martie 2014, Ministerul Justiției l-a informat pe Furculița Boris că, la moment Consiliul municipal Chișinău nu dispune de spațiului locativ liber în mun. Chișinău, în vederea executării hotărârilor instanțelor de judecată privind asigurarea cu spațiul locativ.

Prin scrisoarea nr. R064-07/2017 din 4 ianuarie 2018 executorul judecătoresc Doroftei Igor a informat Ministerul Justiției că întreprinde toate măsurile întru executarea documentului executoriu. Și anume, a somat Primarul general interimar, Consiliul mun. Chișinău, însă ultimii invocă lipsa spațiului locativ liber și a mijloacelor financiare pentru construcția unui spațiu.

Prin scrisoarea nr. 05/2574 din 9 ianuarie 2018 Ministerul Justiției a solicitat Consiliului municipiului Chișinău întreprinderea măsurilor posibile întru executarea hotărârii din 5 iulie 2006 a Judecătoriei sect. Centru mun. Chișinău.

Prin răspunsul nr. F-815/5/17 din 19 ianuarie 2018 Primăria municipiului Chișinău l-a informat pe Furculița Boris că, este în imposibilitatea asigurării cu spațiu locativ.

La moment Primăria mun. Chișinău s-a adresat Parlamentului și Guvernului Republicii Moldova cu solicitarea suportului juridic în vederea identificării mijloacelor de soluționare a cazurilor de executarea a hotărârilor judecătorești.

Instanța de recurs constată că hotărârea din 5 iulie 2006 a Judecătoriei sect. Centru mun. Chișinău nu a fost executată de o perioadă de aproximativ 13 ani.

În cauza Olaru și alții contra Moldovei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, statul trebuie să introducă un recurs care să asigure cu adevărat o redresare efectivă pentru violările Convenției, care se datorează neexecutării prelungite de către autoritățile de stat a hotărârilor judecătorești definitive cu privire la acordarea spațiului locativ de stat pronunțate împotriva Statului sau a entităților acestuia.

În hotărârea Scordino nr. 1 contra Italiei (29 martie 2006), CtEDO a descris rigorile cărora trebuie să corespundă recursul compensator, una din care este că procedura privind examinarea cererii de acordare a compensației trebuie să fie echitabilă.

La caz, Colegiul constată că, la 9 februarie 2009 reclamantii s-au adresat la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu solicitarea constatării încălcării prevederilor art. 6, 13 a Convenției precum și a art. 1 Protocolul CEDO.

Prin decizia din 12 noiembrie 2013 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a radiat cererea de pe rol, deoarece Guvernul a recunoscut existența încălcărilor invocate de reclamanti și s-a obligat să achite acestora un prejudiciu moral în mărime de 3600 de euro.

Ulterior, la 23 februarie 2018, Furculița Boris și Furculița Larisa s-au adresat în instanța de judecată, cu acțiune privind neexecutarea în termen rezonabil a

hotărârii Judecătorei sect. Centru mun. Chișinău din 5 iulie 2006, în perioada 12 noiembrie 2013 - 12 decembrie 2017.

Prin hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătorei Chișinău sediul Buiucani, acțiunea a fost admisă parțial.

S-a constatat încălcarea drepturilor lui Furculița Boris și Furculița Larisa garantate de art. 6 § 1 din CEDO, art. 1 Protocolul 1 la CEDO și s-a încasat de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Furculița Boris și Furculița Larisa suma de 6819,60 lei cu titlu de prejudiciu material și echivalentul în valută națională a sumei de 2400 euro cu titlu de prejudiciu moral.

Prin decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Ministerul Justiției, casată hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani și pronunțată o hotărâre nouă prin care cererea de chemare în judecată depusă de Furculița Boris și Furculița Larisa s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Potrivit art. 2 alin. (1)-(3) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a acuzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, prevede expres repararea prejudiciului cauzat de neexecutarea hotărârii judecătorești în termen rezonabil.

Alin. (6) al articolului în cauză prevede expres că, mărimea reparației prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele cauzei în cadrul căreia a fost comisă încălcarea, precum și de pretențiile invocate de reclamant, de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului, de conduita organului de urmărire penală, a instanței de judecată și a autorităților relevante, de durata încălcării și de importanța procesului pentru reclamant.

În acest sens, CtEDO, a reiterat că, o hotărâre în care ea constată o violare impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia, în așa mod, încât să restabilească pe cât e posibil situația existentă înainte de violare (a se vedea *Former King of Greece and Others v. Greece* [GC] (satisfacție echitabilă), nr. 25701/94, § 72). În această cauză, reparația trebuie să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc.

Colegiul constată că, din conținutul hotărârii din 5 iulie 2006 a Judecătorei sect. Centru mun. Chișinău se denotă că, dreptul la o locuință a lui Furculița Boris a apărut ca urmare a aplicării prevederilor art. 35 din Legea nr. 416 din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție, care prevedea că, colaboratorilor de poliție l-i se acordă de către autoritățile administrației publice locale, cel mult după trei ani de la angajare în serviciu, iar ofițerilor –cel mult după un an de la numirea lor în funcție, spațiu locativ sub formă de apartament sau casă separată conform normelor stabilite de legislația în vigoare.

Articolul respectiv a fost exclus prin Legea nr. 90 din 04 decembrie 2009, iar Legea în sine a fost abrogată prin Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012, în vigoare de la 05 martie 2013.

Din declarațiile date de reclamatul Furculița Boris în cadrul examinării cauzei, ultimul a fost angajat în organele Ministerului Afacerilor Interne din 1988 până în anul 2003.

Însă, Colegiul conchide că, la materialele dosarului lipsesc date concrete privind perioada de activitate a lui Furculița Boris în cadrul Ministerului Afacerilor Interne și motivul concedierii.

De asemenea, reclamantii au invocat în acțiunea lor faptul că până la momentul actual nu dispun de o locuință, în acest sens lipsind probe care ar afirma sau infirma argumentul dat și anume, certificatul actualizat la zi eliberat de Agenția Servicii Publice.

Totodată, instanța de recurs constată că, la materialele cauzei este anexat contractul de închiriere a spațiului locativ în cămin nr.63 din 1 februarie 2003. Potrivit obiectului contractului dat, familiei Furculița i s-a acordat spre folosire, spațiului locativ, odaia nr. 32, în căminul nr.4, situat în mun. Chișinău, str. Gheorghe Asachi, 71/4, pentru perioada 1 februarie 2003-februarie 2004.

Prin urmare, având în vedere că contractul dat a fost încheiat pentru o perioadă de 1 an, acesta nu poate servi drept probă care să ateste că familia Furculița și la momentul actual, anul 2019 deține cu titlu de folosință acest spațiu locativ.

Așa deci, la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să stabilească, dacă soții Furculița au deținut în proprietate un spațiu locativ în perioada 2 februarie 2004-23 februarie 2018.

Or, art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, stabilește că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Deci, la examinarea cauzei instanțele ierarhic inferioare, urma să stabilească dacă Furculița Boris, mai are statut de victimă și dacă dispune de dreptul de a fi asigurat de către stat cu o locuință socială.

Așa dar, după stabilirea tuturor circumstanțelor menționate supra, instanța de apel urmează să stabilească în prezenta cauza, dacă statul are obligația de a pune în executare hotărârea 5 iulie 2006 care a rămas până la momentul actual neexecutată, în cazul în care din anul 2003 reclamantul a încetat raporturile de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne.

În baza art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din considerentele menționate, eroarea judecătorească nu poate fi corectată de către instanța de recurs, și astfel, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și, reexaminând cauza, să emită o hotărâre legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 445 alin. (1), lit. c) din Codul de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Furculița Boris și Furculița Larisa.

Se casează decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Furculița Boris și Furculița Larisa împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Primăria mun. Chișinău, Consiliul municipal Chișinău, executorul judecătoresc Doroftei Igor cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan

Victor Burduh

Dumitru Mardari